

תת"ע 1940/02/15 - מדינת ישראל נגד רחל רוטה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 15-02-1940 מדינת ישראל נ' רוטה רחל
בפני כבוד השופט שרת זקוביצקי-אורן

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
רחל רוטה
הנאשמה

הכרעת דין

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המיחס לה עבירה של עקיפה בדרך לא פנינה , בנגד לתקנה 47(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

על-פי הנטען בהזמנה לדין וכתב האישום , בתאריך 24.12.14 שעה 14:20 , נהגה הנאשמת ברכב מסווג סקודה מ.ר. 8527576 (להלן: "רכב הנאשמת") בכביש 367 500 מטר לפני מחסום ג'בע.

הראיות

מטעם המאשימה העיד תנ"צ דוד ביטון, סגן מפקד מחוז ש"י (להלן: "השוטר") באמצעותו הוגש ת/1 מכתב תיאור עבירה ותרשים מיום 30.12.14, ת/2 דוח פנימי לרישום עבירות מיום 31.12.14 ות/3 מזכר מיום 24.12.14 .

מטעם ההגנה העידה הנאשמת .

לפי עדות השוטר והמסמכים שהגיע ביום 24.12.14 נהג השוטר במכוניתו ברכב אזרחי בכיוון כללי לחטיבת עצין במהירות של כ- 90 קמ"ש (פרוט' עמ' 3 ש' 7) .

מאות מטרים לפני מחסום ג'בע עקף אותו רכב הנאשמת עקיפה מסוכנת בעת שהנהג הנגדית לא היה פנוי ונסעה בו

משאית שהיתה במרחק קצר ממנו. בסיום העקיפה השתלב רכב הנאשמת חזרה בנתיב הנסעה במרחק של פחות מטר לפניו. האופן בו בוצעה העקיפה חייב את השוטר לבלום בLIMITATION CHIROM ולסתות על מנת שלא לאפגע ברכב הנאשمت ועל מנת לאפשר לנאשמת לשוב לנתיב נסיעתה מבלי לפגוע חייתית במשאית שנסעה בנתיב הנגדי. לאחר מכן עצר את הנאשמת בסמוך למיחסם. ברכב הנאשמת ישבה נוסעת נוספת שלא דבירה.

לדבר השוטר תגבות הנאשמת הייתה כי עקפה בכו מכוון. השוטר אישר את דבריה אך ציין כי העקיפה הייתה בדרך לא פנינה תוך סיכון הנוסעים בכביש, ותגבות הנאשמת הייתה "אני מצטערת". השוטר לא נתן לה דוח במקומות, אך הודיע לה כי הדוח ישלח לביתה.

בחקירתו הנגידית אמר השוטר שעלה אף שסביר כי הנאשמת עברה את המהירות המותרת הוא לא עצר אותה בגין כך כי לא יכול היה למדוד את מהירותה (פרוט' עמ' 3 ש' 18-17).

עוד טען כי לא טעה באשר להערכת המצב בכביש וכי הגיע בעבר דוחות רבים. לדבריו מדובר בדוח הראשון בגין עליון להיעיד בבית המשפט. עוד ציין כי לא טעה בהערכת המרחקים וכי המשאית הייתה במרחק של כמה עשרות מטרים מרכב הנאשמת והיא נכנסה לפניו במרחק של כחצי מטר עד מטר וגרמה לבילמתו. (פרוט' עמ' 5 ש' 6-4).

השוטר העיד כי עצר את הנאשמת מרחק של כ- 500 מטר לפני המיחסם וכי $\frac{1}{3}$ היא פראהזה שכותב השוטר קובי אברהם מפיו. אירוע העקיפה התרחש יותר מ- 500 מטרים לפני המיחסם ובכל מקרה זה לא מודיע.

ב"כ הנאשם טען כי השוטר טעה בנוגע לגבי מקום עצירת הנאשמת והדבר מעיד על חוסר יכולת של השוטר לאמוד מרחקים מדויקים ולטעות שנפלה אצל השוטר בהערכת האירוע.

השוטר עמד על דעתו כי לא טעה בניתוח האירוע.

הנאשמת, אשה מבוגרת, העידה כי בראשה רישון נהיגה מזה 50 שנה, ולא הייתה מעורבת בתאונות דרכים.

על פי עדותה מדובר בכביש בו היא נסעת פעמים רבות כיוון שהיא קרובה לביתה, וכי מדובר בכביש שבו קי הפרדה רציף ולכן "ברגע שאני רואה שיש לי קי הפרדה מכוון ושאני מסוגלת לעבור, אני עוקפת במיוחד אם אני אחרא משאיות כי משאיות משתכרות (כך במקור) שם כמו צבים, ואחרת הנסעה שלי מכפילה את הזמן שאני צריכה להגיע". (פרוט' עמ' 9 ש' 7-3).

באירוע דנן הודהה הנאשמת כי אכן יצאה לעקיפה. לדבריה היא ראתה שיש לה מספיק זמן לבצע עקיפה וזאת כיון שהיא מנוסה בכביש יודעת לאמוד את המרחקים. (שם ש' 8-7). לדבריה השוטר שעצר אותה דבר אליה באופן מעלה ושאל אותה מתי לאחרונה עברה בדיקות בריאותיות.

לדעתה סביר היה לעקוף במקום והוא עקפה בכו הפרדה מכוון. השוטר אמר לה כי היא סקרה את עצמה ואותה וכך

הגiba "אני מצטערת שאתה חושב כר".

לטענה היה מספיק מקום לבצע עקיפה, "**עובדת שעקבתי וחזרתי חוזרת לנטייב הימני**" (שם ש' 23-21).

בחקירה הנגדית צינה כי ראתה את המשאית מהכיוון הנגדי אך היא הייתה במרחק של 300-400 מטרים ממנה ומהירותה מתונה, שכן לדבריה המשאיות נסועות במקום כשהן עומדות במהירות איטית מאוד "**20 קמ"ש אולי זה הרבה**" (פרוט' עמ' 10 ש' 26).

כשנשאלה מה היה המרחק ביןה לבין העקביה כשסיימה את העקיפה העידה כי היא לא יודעת אלא שהיא לה מספיק זמן לחזור. ודבריה "**מה שאויתי עניין זה לחזור ימינה**" (שם ש' 29).

כשנשאלה מדוע יצאה לעקיפה לא ידעה להסביר אלא שחשוב היה לה לבצע עקיפה כי יש שם מספר מקומות מועט בכביש בהם יש קוו מקוווקו (פרוט' עמ' 11 ש' 2-1).

כשנשאלה לגבי אופן סיום העקיפה, העידה כי לא הסתכלה לאחרור ואינה יודעת באיזה מרחק היה הרכב מאחוריה ולדבריה "**אם הייתי מסתכלת אחורה לא הייתי יכולה להסתכל קדימה**" (שם ש' 27-26). לדבריה לא שמעה קולות בלבד (שם ש' 23).

הנאשמת אמרה כי לא טעה בשיקול הדעת כי "**עובדת שגמרתי לעקוֹף**" (פרוט' עמ' 12 ש' 29).

כשנשאלה מי הייתה הנושא עימה ברכב, אמרה שגם חברה שכנה מהרחוב וכי לא הגיע להיעד בשל עבודתה כמטפלת.

עינן

הפערים בין גרסאותיהם של הנאשמת והשוטר אינם נובעים מאמינות אלא מפרשנות המציאות.

לאחר שהקלתי את כל הראות החלטתי להעדיף את פרשנותו של השוטר, לפיה הנאשمت עקפה את רכבו כשהדרך לא הייתה פנואה די הצורך.

השוטר העיד בפני והשיך לפי תומו וניכר היה שקהל בחושיו את העבירה, כי המשאית הייתה במרחק קצר יחסית בנטייב הנגדי וכי הנאשمت שבה במהלך מהעקיפה לנטייב הימני במרחק קצר ממנו דבר שאלץ אותו לבلوم. התרשםתי ממהימנות השוטר ומכך שאין בכוונתו לטפל אשמת שוא בנאשמת וכי הוא נקלע לזרת העבירה ולא יכול היה להתעלם מביצועה לנוכח חומרתה.

מצין השוטר לא ייחס לנאשמת עבירה של נהייה במהלך גבולה בהעדר הוכחה והסתפק בעבירה בה הבחן ואשר לגבייה הוא יכול להיעד.

התרשמתי מהמסמכים שהוצעו, מהתרשים שערך השוטר וمعدותו בפני ואני סבורה כי יש בספק טעות של השוטר וספק טעות של רשות המז"ר ת/3 מפיו לגבי המהלך של האירוע מהמחסום כדי לפגום במהימנותו של השוטר וביכולתו לאמוד את האירוע נכון.

והשוו עפ"ת (מרכז) 13-01-1711 מוויאל נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 10.6.13) בו נקבע כי העובדה שני שוטרים העריכו שונא את המהלך בעקביפה בדרך שאינה פנינה והעבודה שرك אחד מהם הבחן בעקביפה בדרך שאינה פנינה אינה פוגמת בהכרח עדות השוטר ובאפשרות להרשיע על בסיסה.

דווקא גרסת הנואשת חזקה במידה רבה את גרסת השוטר, שכן לדבריה מדובר בכਬיש בו מעטים המקומות בהם ניתן לעקוף, מדובר משטע עליון כי כל אימת שבדרך יש קו הפרדה רצוף ולפניה רכב מעמידה היא לעקוף אותו אחרת אין לדעת מתי תוכל לבצע עקייפה, לדבריה "אמרתי לך' השופטת. מספר המקומות לעקייפה שואפות לאפס בכל מקום שיש אפשרות ורחק סביר, ככל עוקפים כי אחרת..." (פרוט' עמ' 11 ש' 2-1). ולא ידעה להסביר מדוע עקייפה את רכב השוטר.

עוד עולה מדבריה כי הינה שהמשאית בנטייה הנגדי נסעת לאט, יותר המשאיות במקום ולא נתנה דעתה למיוקמה על הכביש בסיסים העקייפה וכל דעתה הייתה נתונה לסיסים העקייפה ולהזירה לימיין, עד כדי כך שלא ידעה לומר אכן היה רכב השוטר אחורייה, כי "אם הייתי מסתכלת אחרת לא הייתי יכולה להסתכל קדימה". כשברי הוא שיש לבדוק במראות קודם חזרה מעקייפה.

מכאן עולה כי הנואשת כלל לא ידעה אם היה על השוטר לבلوم כדי למנוע התנגשות בה ולא ידעה אם שבה בבטחה מהעקיפה.

הנאשת הייתה בטוחה כי היא מיזמנת דיה ויכולת לאMOD היב באילו מצבים ניתן לעקוף וכי הראה לכך שצדקה היא כי העקייפה הושלמה ללא תאונת דרכים.

בכל הכבוד, העבודה שהאירוע הסתיים ללא תאונת דרכים עשויה להיות ראייה לתושית השוטר שבלם ומנע תאונה בהצלחה או למזהם של הנואשת והשוטר. אך אין הוא משתמש להוכיח כי הנואשת עקפה בבטחה ובדרכ פנינה.

עקיפה צריכה להתבצע באופן שמאפשר גם השלמת העקייפה בבטחה ובהלך סביר מהרכב מאחור, שלו זכות הקדימה בדרך ואין לגרום לו להאטת. נראה לפי הנسبות כי הנואשת חזרה לנטייה במהירות לאחר ביצוע עקייפה ולא תשומת לב מספקת בשל העובדה הנגדי חסום על - ידי משאית.

בנוסף לאמר לנאשת הייתה עדת הגנה פוטנציאלית שנכח באירוע ובכל הכבוד ההסברים שניתנו אינם מנחים את הדעת מדויק לא הגיעו לטובתה והדבר פועל לחובת הנואשת ומחזק גרסת המאשימים.

זהרתי את עצמי כי הרשות הנואשת במקורה דין נובעת מעדותיו היחידה של השוטר ואני קובעת, כי המאשימים הוכיחה מעל לכל ספק סביר את המיחס לנאשת בכתב האישום.

לפיך אני מרשינה אותה בעבירה של עקיפה בדרך לא פניה, בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.